

Arrest

nr. 251 906 van 30 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische moeder.

Op 19 december 2019 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij stelde beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissing en de Raad vernietigde de beslissing van 19 december 2019 bij arrest nr. 236 014 van 26 mei 2020.

Op 6 november 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 5.11.2019 werd ingediend door:

Naam: E. B.

Voorna(a)m(en): Y.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.07.1984

Geboorteplaats: Cassablanca

Identificatienummer in het Rijksregister: 084070133986

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn moeder B., T. (51.00.02 218-17).

Er werd reeds eerder een beslissing genomen betreffende deze aanvraag op 19.12.2019. Deze beslissing werd echter vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26.05.2020, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

- *Onopzettelijke slagen en verwondingen op 23.12.2008 door de politierechtbank van Gent tot een geldboete van 50 € x 5,5, met uitstel gedurende 1 jaar*
- *Verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, verdovende middelen: bezit zonder vergunning op 26.02.2014 door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar en een geldboete van 2000 € x 6, met uitstel van 3 jaar voor 1000 € x 6 alsook een bijzondere verbeurdverklaring*
- *Intoxicatie aan het stuur: adem- of bloedanalyse tussen 05 mg/l en 1.2 g/l (herhaling) door de politierechtbank van Gent op 10.03.2017, tot een geldboete van 400 € x 6 met uitstel van 1 jaar voor 250 € x 6, verlies van recht tot sturen voor 6 maanden van alle categorieën met examen, met uitstel 1 jaar voor 3 maanden*
- *Inbreuk inzake rijbewijzen door de politierechtbank van Gent op 19.05.2017, bij verstek tot een geldboeter van 200 € x 6 en verlies van het recht van sturen gedurende 45 dagen*
- *Verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning, verdovende middelen: bezit zonder vergunning door de correctionele rechtbank van Gent op 30.06.2017 tot een gevangenisstraf van 3 jaar en een geldboete van 1000 € x 6 en een bijzondere verbeurdverklaring*
- *Verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen: aflevering zonder vergunning (meermaals) en verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (meermaals) op 3.04.2019 tot een gevangenisstraf van 3 jaar met probatieuitstel 5 jaar voor 2 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring.*

Wat betreft de herhaalde drugsfeiten dient het volgende opgemerkt te worden 'de georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van straffbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding vande georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Uit het geheel van bovenstaande opsomming kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. De opeenvolging van de feiten voor dewelke betrokkene is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen, vormen op zich reeds voldoende bewijs van het persoonlijk gedrag van betrokkene. De lijst van PV's zoals terug te vinden in de ANG-databank getuigt bovendien van een zekere continuïteit in het gedrag van betrokkene. De feiten van diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen gaan terug tot 2004. De Pv's met betrekking tot drugs zijn begonnen in 2008, de frequentie is sinds 2013 fel gestegen en gaat door tot in 2019. Betrokkene is weliswaar reeds jarenlang in België en heeft ook gedurende jaren een verblijfsrecht genoten, recentelijk is hij het echter kwijtgespeeld, net omwille van de herhaalde inbreuken op de openbare orde. Hij ging in beroep tegen deze beslissing, maar werd niet gevolgd in zijn zienswijze. Ook in die beslissing, alsook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt uitgebreid te lezen waarom het familiaal belang van betrokkene ondergeschikt wordt geacht aan het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde. De beslissingen dateren van 14.03.2019 en 21.06.2019.

Betrokkene vraagt heden gezinshereniging aan in functie van zijn moeder. Zijn vader, broers, zussen, neven en nichten verblijven overeenkomstig zijn verklaringen ook in België en hebben voor een groot deel de Belgische nationaliteit. Betrokkene schijnt ook een relatie te hebben met een Belgische, echter hij vraagt geen gezinshereniging met haar aan waardoor redelijkerwijze kan gesteld worden dat er geen wettelijke band is en dat betrokkene en de vriendin dit ook niet nastreven. Bij gebrek aan bewijzen betreffende het duurzaam karakter van deze relatie, kan ook niet worden vastgesteld of betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven met haar heeft. Voor zover het wel degelijk over een duurzame en stabiele relatie zou gaan, wordt het evenredig geacht om betrokkene toch het verblijfsrecht te weigeren wegens het gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde. Betrokkene is een volwassen persoon, alsook de vrouw waarmee hij heden samenleeft. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen, noch blijkt dit betreffende de Belgische referentiepersoon. Niets sluit uit dat zij op afstand hun relatie verder zetten en zij met intensief contact via sociale media zeer nauwe contacten bewaren, alsook met occasionele bezoeken van mevrouw aan betrokkene. Voor zover beiden daartoe voldoende gemotiveerd zijn moet dat mogelijk zijn om op die manier de relatie verder te zetten. Ze kunnen er natuurlijk ook voor kiezen samen elders een gezinsleven te starten, dat is een keuze van betrokkene en zijn vriendin zelf.

Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De nabijheid van zijn familie heeft er betrokkene kennelijk nooit kunnen toe bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. In die zin is die familie kennelijk ook niet belangrijk genoeg voor betrokkene zelf om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven zou kunnen hebben. Betrokkene kiest er eigenlijk ook wel voor, door zijn gedrag, zichzelf een goed familiaal leven te ontzeggen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Indien betrokkene dit familiaal leven niet belangrijker acht dan zijn eigen verslaving en er zijn misdadig gedrag niet kan voor laten, waarom zou de Dienst Vreemdelingenzaken betrokkene dan opnieuw een verblijfsvergunning moeten afleveren? De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zoals reeds eerder gesteld verblijf betrokkene sinds jaren in België, overeenkomstig het administratief dossier werd betrokkene voor het eerst aangetroffen in België op 4.12.2004 toen hij op heterdaad werd betrapt tijdens een winkeldiefstal, door een huwelijk met een Belgische is hij aan een verblijfsrecht geraakt in 2006. Tot begin 2019 heeft hij steeds regulier verblijf gehad, echter er werd een einde gesteld aan zijn verblijf omwille van redenen van openbare orde. Er kan niet worden ontkent dat betrokkene dus reeds vrij lang in België verblijft, echter hij heeft dit verblijf niet aangewend om te integreren, immers behoudens de taal die hij wel geleerd heeft, kunnen herhaalde inbreuken op de openbare orde bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd. Van een verankering in België, tenzij dan in een misdadig milieu, kan dan ook geen sprake zijn. Vandaar dat zijn jarenlange verblijf in België niet beschouwd wordt als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is intussen 36 jaar, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit een uiterst jonge of hoge leeftijd zou zijn die deze beslissing zou kunnen verhinderen. Van zijn gezondheidstoestand is ons niets negatiefs bekend, vandaar dat deze evenmin een beletsel vormt voor het nemen van deze weigeringsbeslissing. Zijn gezinssituatie werd hierboven en in de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf uitvoerig besproken. Betrokkene heeft inderdaad familie hier en een vriendin waarmee hij samenwonend is. Echter betrokkene heeft allerm minst zijn gezins- of familieleden voorop gesteld toen hij tal van feiten pleegde. Het gezinsleven van betrokkene is natuurlijk belangrijk, maar dat belang is niet absoluut wanneer het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde van die aard is dat de Dienst Vreemdelingenzaken genoodzaakt was het verblijfsrecht te beëindigen. Het zou helemaal geen steek houden betrokkene heden reeds opnieuw verblijfsrecht te verlenen, terwijl hij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bijhorend bevel helemaal niet heeft opgevolgd. Voor zover betrokkene er in zou slagen enige tijd weg te blijven van de misdaad en elders een nieuw leven op te bouwen, met reguliere tewerkstelling en een regelmatig leven, sluit niets uit dat hij op een latere datum alsnog gezinshereniging aanvraagt en terugkeert naar Europa, toch voor zover hij een wettelijke band heeft met een Belg of andere persoon die verblijfsrecht heeft in België. Wat betreft betrokkenes economische situatie steekt evenmin iets in het dossier dat er op zou kunnen wijzen dat mijnheer intussen reguliere economische activiteiten heeft. Gezien hij een aanvraag heeft gedaan als volwassene in functie van zijn moeder, is het overeenkomstig art. 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980, de bedoeling dat betrokkene ten laste is van zijn moeder. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat gezien het type aanvraag, betrokkene geen economische activiteiten heeft. De mate van sociale en culturele integratie van betrokkene kwam eigenlijk ook al aan bod. Betrokkene spreekt de landstalen, heeft familie in België en naar alle waarschijnlijkheid ook vrienden, echter is hij desalniettemin niet echt geïntegreerd gezien hij de waarden en normen die in België gangbaar zijn niet lijkt te onderschrijven. Hij treedt immers keer op keer tal van Belgische wettelijke bepalingen met de voeten. Vandaar dat ook zijn graad van integratie allerm minst deze weigeringsbeslissing kan verhinderen. Wat betreft betrokkenes bindingen met het land van herkomst heeft betrokkene zelf verklaart, nav het hoorrecht in het kader van het beëindigen van zijn verblijf in maart 2019, dat hij reeds op 8-jarige leeftijd zijn land heeft verlaten en er geen familie meer heeft. Het betreft hier uiteraard een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. In die zin is het best mogelijk dat betrokkene er nog wel enige familieleden heeft, alsook kennissen. Hij heeft inderdaad jarenlang legaal in België verbleven, niets sluit uit dat hij er regelmatig op vakantie ging en op die manier nog steeds vertrouwd is met de streek waar hij als kind heeft gewoond, de mensen die er wonen, de plaatselijke gebruiken en mentaliteit. Uit diezelfde vragenlijst blijkt alvast dat betrokkene wel degelijk Arabisch spreekt, uit de vonissen blijkt dat hij zijn misdaden o.a. heeft gepleegd samen met landgenoten en/of mensen met dezelfde origine als betrokkene. In die zin zijn er dus ook nog onrechtstreeks banden. Betrokkene draagt ook nog steeds de Marokkaanse nationaliteit. Van betrokkene mag daarom worden verwacht dat hij er zich opnieuw kan vestigen, dat hij er welkom is, dat hij zich kan aanpassen, nieuwe contacten kan aanknopen, nieuwe vrienden kan maken en misschien ook nog wel terecht kan bij een (ver) familielid. Dat dit niet eenvoudig zal zijn, willen wij best aannemen, maar misschien is het niet slecht dat betrokkene op zichzelf is aangewezen, weg van de vrienden in België waarmee hij op het slechte pad is geraakt. In België is hij immers wel steeds goed omringd geweest, had hij steeds een familiaal netwerk om op terug te vallen. Desondanks is hij er niet in geslaagd zich verantwoordelijk te gedragen en zelfstandig een volwaardig leven op te bouwen. Zich in het buitenland moeten vestigen, zou dus wel eens het duwtje kunnen zijn die betrokkene nodig heeft om zich te herpakken, te beseffen wat hij heeft achtergelaten in België en de kans te grijpen om een nieuwe start te maken. Wie weet zet deze nieuwe stap in betrokkenes leven aan tot schuldinzicht, leert hij ook op een eerlijke manier geld te verdienen om voor zichzelf te zorgen en kan hij een eigen gezinsleven

opbouwen. Vandaar dat wij menen dat zijn beweerde gebrek aan binding met het land van herkomst of origine, geen bezwaar hoeft te zijn bij het nemen van deze beslissing. Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 43 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“

Dat verzoeker vooreerst wenst op te merken dat zijn verblijfsaanvraag eerder bij beslissing dd. 19 december 2019 door de Dienst Vreemdelingzaken werd afgewezen en deze eerdere beslissing vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat verweerder geen rekening had gehouden met het gezinsleven van verzoeker en meer bepaald zijn duurzame relatie met Mevrouw M. C.

Dat verweerder ook thans in de recent genomen en bestreden beslissing dd. 6 november 2020 amper rekening houdt met het gezinsleven van verzoeker, wat blijkt uit het gegeven dat de huidige bestreden beslissing een bijna letterlijke kopij is van de eerdere beslissing van 19 december 2019.

Verzoeker heeft in het feitenrelaas de nieuwe motivering van verweerder in 'bold' gezet, waardoor duidelijk is dat verweerder zijn eerdere motivatie vrijwel volledig heeft overgenomen en er slechts een aantal passages werden gewijzigd aan het gezinsleven dat verzoeker erop nahoudt met zijn partner (zie verder infra).

Dat verzoeker inmiddels op 10 december 2020 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met zijn partner, zodat omtrent het bestaan van een gezinsleven in zijn hoofd in België geen twijfel meer kan bestaan (stuk 2).

2.

Dat verweerder andermaal in de weigeringsbeslissing dd. 19 december 2019 stelt dat verzoeker gekend zou zijn voor verschillende strafbare feiten, waaronder opzettelijke slagen en verwondingen, inbreuken op het verkeersreglement en daden met betrekking tot verdovende middelen.

Het persoonlijk gedrag van verzoeker zou dan ook een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving, zodat conform artikel 43 Vw. het verblijfsrecht aan verzoeker dient geweigerd te worden.

Dat verzoeker nogmaals wil opmerken dat hij zich ten eerste bewust is van het feit dat hij in het verleden ernstige fouten heeft gemaakt, waarvan hij ook oprecht spijt heeft.

Verzoeker heeft inmiddels reeds geruime tijd een relatie met een dame, C. M., met wie hij ook samenwoont te Gent en met wie hij inmiddels een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd (stuk 2).

Sinds verzoeker een relatie heeft met M. C., heeft zijn leven een andere wending genomen en streeft hij een zo harmonieus mogelijk leven na. Verzoeker heeft volledig gebroken met het criminele milieu waarin hij verzeild is geraakt en werkt nu om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te kunnen voorzien.

Verzoeker heeft sindsdien geen strafbare feiten meer gepleegd en zijn laatste veroordeling dateert van begin 2019 en heeft betrekking op feiten die zich in 2018 hebben afgespeeld.

Verzoeker heeft mede dankzij zijn partner zijn leven gebeterd en bevindt zich thans volledig op het rechte pad. Hij heeft inmiddels een gezinsleven in België, is wettelijk samenwonend, werkt en wil een gezin stichten.

Hoewel cliché, is het in casu duidelijk dat verzoeker een ander mens is geworden en hij op dan ook actueel geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

3.

Dat de bestreden beslissing gesteund werd op artikel 43, §1, 2° Vw. en deze bepaling het volgende stelt :

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar verschillende feiten waarvoor verzoeker zou veroordeeld zijn, doch een aantal hiervan van jaren geleden dateren, nl. van 2008 en 2014, zodat deze feiten bezwaarlijk nog zouden aantonen dat verzoeker heden ten dage een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

De veroordelingen in 2017 hadden betrekking op overtredingen van de wegcode en het verkeersreglement (alcoholintoxicatie en rijbewijs), welke – hoewel zeker niet minder belangrijk – al evenmin duiden op een gevaar voor de openbare orde.

Tenslotte dateert de laatste veroordeling van begin 2019, doch betrof het feiten welke zich veel eerder hebben voorgedaan, doch waarvoor verzoeker pas in 2019 voor de rechtbank diende te verschijnen.

Verzoeker heeft minstens sedert 2018 geen strafbare gedragingen meer gepleegd en is niet meer in aanraking geweest met de gerechtelijke overheden. Dat er van een actueel gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker dan ook geen sprake is.

4.

Verzoeker wil voorts verwijzen naar art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van

inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627 .

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de feiten, waarop zijn beslissing steunt, noch naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker een aantal malen zou veroordeeld zijn, waarvan ongeveer de helft van de veroordelingen betrekking hadden op inbreuken op de wegcode, onvoldoende is om het verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren, temeer daar verzoeker de wettelijke partner is van een Belgische dame, reeds vanaf 8 jarige leeftijd in België verblijft en de gehele familie van verzoeker in België woont.

Dat de gedane verwijzing, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst “opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag” en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins heeft nagegaan of de persoonlijke gedragingen van verzoeker een ‘daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen’, noch werd een eventuele ‘actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging’ onderzocht en gemotiveerd .

Dat verweerder dan ook onredelijk tot het besluit is gekomen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er tevens sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Dat verweerder bovendien geen enkel onderzoek heeft verricht naar het gegeven of verzoeker inderdaad een duurzame relatie heeft met zijn Belgische partner en of er bijgevolg wel degelijk sprake kan zijn van een kerngezin.

Verweerder beperkt zich tot te stellen dat bij gebrek aan bewijzen betreffende het duurzaam karakter van deze relatie, niet kan worden vastgesteld of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven met zijn partner heeft.

Dit, hoewel verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoeker reeds sedert 20 november 2019 samenwoont met zijn Belgische partner en tijdens de voorgaande procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aangekondigd dat verzoeker en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning gingen afleggen van zodra hiervoor alle nodige documenten verzameld waren!

Dat verweerder dan ook wel degelijk genoegzaam op de hoogte is van de duurzaamheid van de relatie van verzoeker.

Bovendien hebben verzoeker en zijn partner inmiddels op 10 december 2020 de verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd, zodat aan de duurzaamheid van de relatie niet kan getwijfeld worden.

Dat een dergelijk gegeven van groot belang is, nu dit aantoonst dat verzoeker wel degelijk geïntegreerd is in de samenleving en hij een kerngezin in België heeft.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, diende te informeren naar de relatie van verzoeker en het gegeven of verzoeker enerzijds nog steeds samenwoonde met zijn partner en of anderzijds al een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd.

Verweerder heeft dan ook geenszins een grondig voorafgaand onderzoek verricht naar de actuele situatie van verzoeker, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat in casu door verweerder duidelijk de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel, nu verweerder geenszins in alle redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk

onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt door geen verblijfsrecht aan verzoeker toe te kennen, temeer daar verzoeker reeds 28 jaar in België verblijft, jarenlang een verblijfsrecht had, zijn volledige familie in België verblijft en hij actueel een vaste relatie heeft met een Belgische dame, met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze genomen werd.

6.

Dat verweerder tenslotte argumenteert dat, na een toetsing van artikel 43, laatste lid, Vw., geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Zo poneert verweerder dat verzoeker inderdaad lang in België verblijft, doch van een verankering of integratie geen sprake zou zijn, gelet op de door hem gepleegde inbreuken.

Het feit dat verzoeker veroordeeld werd voor een aantal strafbare feiten, houdt echter niet automatisch in dat verzoeker niet zou geïntegreerd of verankerd zijn, nu ook autochtone Belgen veel zwaardere feiten plegen dan verzoeker en deze wel geïntegreerd en verankerd zijn, zodat een dergelijke motivatie niet kan worden weerhouden.

Met betrekking tot de leeftijd van verzoeker werpt verweerder op dat verzoeker 36 jaar oud is, wat geen uiterst jonge of hoge leeftijd zou zijn, die de beslissing tot weigering van verblijf zou kunnen verhinderen. Evenwel dient de leeftijd van verzoeker in combinatie met de duur van zijn verblijf in België in overweging genomen te worden.

Verzoeker was 8 jaar oud toen hij in België aankwam, zodat hij thans 28 jaar in België verblijft. Door zijn leeftijd van 36 jaar kan verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Marokko onmogelijk nog gaan studeren, zodat hij enkel aan de slag kan op de arbeidsmarkt, wat niet evident zal zijn, nu verzoeker geen ervaring in een tewerkstelling in Marokko kan voorleggen. Door de krapte op de arbeidsmarkt, zal verzoeker hoogstwaarschijnlijk in de werkloosheid terecht komen, zodat zijn leeftijd in die zin wel degelijk een hindernis is.

Voorts werpt verweerder op dat de duurzaamheid van de relatie van verzoeker niet werd aangetoond, waardoor niet kan worden vastgesteld of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven met zijn partner heeft, doch indien er sprake zou zijn van een duurzame en stabiele relatie, het evenredig zou zijn om een verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren wegens het gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde.

Ook met betrekking tot deze overweging werd door verweerder geen enkel onderzoek gevoerd naar het feit of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde. Een loutere verwijzing dat verzoeker 'een gevaar uitmaakt voor de openbare orde' is dan ook geenszins afdoende om het verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren, temeer daar verzoeker een kerngezin heeft in België.

De opmerking van verweerder dat verzoeker en zijn partner beiden volwassen zijn en niets uitsluit dat zij hun relatie verderzetten op afstand en dit via sociale media en occasionele bezoeken van mevrouw aan verzoeker, is absoluut niet realistisch en druist in tegen het recht op een gezins- en familieleven van verzoeker en zijn partner, die uiteraard samen willen wonen en elkaar dagelijks willen zien.

Door de huidige pandemie is het overigens absoluut niet zeker dat verzoekers partner hem in Marokko zou kunnen gaan opzoeken.

Ook de opmerking dat verzoeker en zijn partner er natuurlijk ook voor kunnen kiezen samen elders een gezinsleven te starten, is buiten iedere proportie.

Mevrouw M. C. is in België geboren en getogen, werkt alhier, heeft haar volledige familie alhier en spreekt geen Arabisch, zodat het voor haar onmogelijk is om naar Marokko te verhuizen en aldaar een leven op te bouwen.

Dat de bestreden beslissing dan ook iedere redelijkheid mist!

Tenslotte werpt de bestreden beslissing op dat verzoeker nog bindingen heeft met zijn land van herkomst, aangezien hij mogelijks op vakantie ging naar Marokko en op die manier nog steeds vertrouwd is met de streek waar hij als kind heeft gewoond, de mensen die er wonen, de plaatselijke gebruiken en mentaliteit.

Dat een dergelijke motivatie dan ook uitgaat van de veronderstelling dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België nog regelmatig naar Marokko zou gereisd zijn, iets wat geenszins zeker is.

Dat de bestreden beslissing dan ook gebaseerd is op een loutere assumptie en dan ook niet als voldoende motivering kan worden beschouwd. Dan er dan ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat artikel 74/13 Vw. het volgende stelt :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker samenwoont met zijn Belgische wettelijke partner en verweerder in de bestreden beslissing dan ook geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven in België, temeer daar niet onderzocht werd of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 43 en 74/13 Vw.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert in haar eerste middel ook de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar de bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel zodat de verzoekende partij deze schending niet dienstig kan aanvoeren. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

Vooreerst wijst de verzoekende partij op het arrest genomen door de Raad waarbij de eerdere beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 19 december 2019 werd vernietigd omdat er geen rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. Ze vervolgt dat er in de thans bestreden beslissing ook amper rekening wordt gehouden met haar gezinsleven. Op dit punt volgt de Raad de verzoekende partij niet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het arrest van de Raad en wel degelijk heeft gemotiveerd aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij. Het is niet omdat een groot deel van de beslissing identiek is en aangevuld is met enkele passages aangaande het gezinsleven, dat de beslissing de wettigheidstoets niet kan doorstaan. Zoals de verzoekende partij zelf stelt werd de beslissing aangevuld met passages die gewijd zijn aan het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner. Het feit dat de verzoekende partij op 10 december 2020 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd is niet dienstig in huidige procedure, aangezien de bestreden beslissing dateert van voor de verklaring van wettelijke samenwoning, met name 6 november 2020 en er op dat moment nog geen sprake was van een wettelijke samenwoning. De Raad dient zich voor de wettigheidstoets te plaatsen op het oordeel door het bestuur en mag geen rekening houden met feiten die op dat moment niet bekend waren aan het bestuur.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. (...)”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De verwerende partij is dus in de mogelijkheid overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, waarbij deze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, en waarbij dit gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

De verwerende partij motiveert volgens de verzoekende partij niet op afdoende wijze waarom haar gedrag een ernstig en actueel risico voor de openbare veiligheid zou vormen.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing een hele reeks motieven opgenomen waaruit volgens haar blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, namelijk:

“Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

- *Onopzettelijke slagen en verwondingen op 23.12.2008 door de politierechtbank van Gent tot een geldboete van 50 € x 5,5, met uitstel gedurende 1 jaar*
- *Verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, verdovende middelen: bezit zonder vergunning op 26.02.2014 door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar en een geldboete van 2000 € x 6, met uitstel van 3 jaar voor 1000 € x 6 alsook een bijzondere verbeurdverklaring*
- *Intoxicatie aan het stuur: adem- of bloedanalyse tussen 05 mg/l en 1.2 g/l (herhaling) door de politierechtbank van Gent op 10.03.2017, tot een geldboete van 400 € x 6 met uitstel van 1 jaar voor 250 € x 6, verlies van recht tot sturen voor 6 maanden van alle categorieën met examen, met uitstel 1 jaar voor 3 maanden*
- *Inbreuk inzake rijbewijzen door de politierechtbank van Gent op 19.05.2017, bij verstek tot een geldboeter van 200 € x 6 en verlies van het recht van sturen gedurende 45 dagen*
- *Verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning, verdovende middelen: bezit zonder vergunning door de correctionele rechtbank van Gent op 30.06.2017 tot een gevangenisstraf van 3 jaar en een geldboete van 1000 € x 6 en een bijzondere verbeurdverklaring*
- *Verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen: aflevering zonder vergunning (meermaals) en verdovende middelen: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (meermaals) op 3.04.2019 tot een gevangenisstraf van 3 jaar met probatieuitstel 5 jaar voor 2 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring.*

Wat betreft de herhaalde drugsfeiten dient het volgende opgemerkt te worden 'de georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding vande georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van

openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Uit het geheel van bovenstaande opsomming kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. De opeenvolging van de feiten voor dewelke betrokkene is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen, vormen op zich reeds voldoende bewijs van het persoonlijk gedrag van betrokkene. De lijst van PV's zoals terug te vinden in de ANG-databank getuigt bovendien van een zekere continuïteit in het gedrag van betrokkene. De feiten van diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen gaan terug tot 2004. De Pv's met betrekking tot drugs zijn begonnen in 2008, de frequentie is sinds 2013 fel gestegen en gaat door tot in 2019. Betrokkene is weliswaar reeds jarenlang in België en heeft ook gedurende jaren een verblijfsrecht genoten, recentelijk is hij het echter kwijtgespeeld, net omwille van de herhaalde inbreuken op de openbare orde. Hij ging in beroep tegen deze beslissing, maar werd niet gevolgd in zijn zienswijze. Ook in die beslissing, alsook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt uitgebreid te lezen waarom het familiaal belang van betrokkene ondergeschikt wordt geacht aan het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde. De beslissingen dateren van 14.03.2019 en 21.06.2019."

De verzoekende partij betwist niet dat zij zich aan alle door de verwerende partij aangehaalde criminele feiten heeft schuldig gemaakt. De eerste veroordeling gelinkt aan de verkoop van verdovende middelen dateert van 2014. De verzoekende partij werd omwille van haar deelname aan de bedrijvigheid van een vereniging die zich inlaat met de verkoop van verdovende middelen veroordeeld tot een zware straf, met name een gevangenisstraf van 4 jaar, met uitstel van 2 jaar voor 5 jaar en een geldboete van 2000 euro x 6, met uitstel van 3 jaar voor 1000 euro x 6, alsook een bijzondere verbeurdverklaring. Niettegenstaande deze veroordeling wordt de verzoekende partij op 30 juni 2017 opnieuw veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Ditmaal krijgt ze effectief een gevangenisstraf van drie jaar, een geldboete van 100 euro x 6 en een bijzondere verbeurdverklaring. Ondanks deze nieuwe veroordeling wordt ze op 3 april 2019 wederom veroordeeld voor gelijkaardige feiten. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat *"Uit het geheel van bovenstaande opsomming kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is", en "De opeenvolging van de feiten voor dewelke betrokkene is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen, op zich reeds voldoende bewijs (vormen) van het persoonlijk gedrag van betrokkene. De lijst van PV's zoals terug te vinden in de ANG-databank getuigt bovendien van een zekere continuïteit in het gedrag van betrokkene. De feiten van diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen gaan terug tot 2004. De Pv's met betrekking tot drugs zijn begonnen in 2008, de frequentie is sinds 2013 fel gestegen en gaat door tot in 2019. Betrokkene is weliswaar reeds jarenlang in België en heeft ook gedurende jaren een verblijfsrecht genoten, recentelijk is hij het echter kwijtgespeeld, net omwille van de herhaalde inbreuken op de openbare orde. Hij ging in beroep tegen deze beslissing, maar werd niet gevolgd in zijn zienswijze. Ook in die beslissing, alsook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt uitgebreid te lezen waarom het familiaal belang van betrokkene ondergeschikt wordt geacht aan het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde. De beslissingen dateren van 14.03.2019 en 21.06.2019."* De verwerende partij kon dan ook op niet-kennelijk onredelijke wijze oordelen dat de verzoekende partij wel degelijk een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Wat het gebruik van verdovende middelen betreft, heeft het Hof van Justitie verder al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54).

Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis,

pt.46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, kan het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die maatregelen noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG – volgens hetwelk *“het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen”* – aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling vereisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde. Hierbij komt het wel aan de nationale autoriteiten toe om in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen, gelet op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken is de Raad van oordeel dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er *in casu* een neiging bestaat om het strafrechtelijk gedrag in de toekomst te handhaven. Er worden relevante elementen aangereikt die erop wijzen dat er in hoofdte van de verzoekende partij sprake zou zijn van een risico op recidive. De Raad stelt vast dat voormelde overwegingen beantwoorden aan de vereisten van het door het Hof van Justitie opgelegde concrete en individuele onderzoek. Volgend op de algemene beschouwingen omtrent de gevaren van de georganiseerde drugshandel, benadrukt het Hof van Justitie immers ook dat het gedrag van de betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van de betrokken lidstaat moet vormen, dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen, en dat motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd. Eveneens benadrukt het Hof van Justitie dat maatregelen moeten worden gebaseerd op een individueel onderzoek van het voorliggende geval, waarbij het uitzonderlijk karakter van de dreiging van de aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene kan worden afgemeten aan de hand van de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar. Ook in gevallen van georganiseerde drugshandel is derhalve een individueel onderzoek naar het persoonlijk gedrag van de betrokkene vereist, wat *in casu* ook gebeurd is.

De beschrijving van de opeenvolgende gepleegde feiten, gevolgd door algemene beschouwingen over de georganiseerde drugshandel, volstaan *in casu* om aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing in hoofdte van de verzoekende partij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving voorhanden was.

In zijn arrest nr. 231 090 oordeelde de Raad reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om, op basis van de aard en het herhaald karakter van de door de verzoekende partij gepleegde inbreuken op deze wetgeving te concluderen dat hij *“een gevaarlijke ingesteldheid [heeft] zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare orde”*. Verder oordeelde de Raad ook :*“Het staat ook niet ter discussie dat verzoeker tien veroordelingen door politierechtbanken en één correctionele veroordeling wegens verkeerinbreuken opliep. Verweerder kon op basis hiervan in redelijkheid oordelen dat verzoeker een “gebrek aan respect voor de wet” heeft. Het is tevens niet incorrect om, gelet op de verschillende strafbare feiten die verzoeker pleegde, te stellen dat hij “zich boven de wet verheven voelt”, dat hij niet stilstaat bij de gevolgen van zijn handelen en dat zijn “gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden”, dat hij “niet schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is”, dat “uit [zijn] persoonlijk handelen [...] een volgehouden,*

voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren [komt] waardoor het niet uit te sluiten valt dat [hij] dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen”, dat “de maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan” en dat “verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat, sinds zij een relatie heeft met M. C., haar leven een andere wending heeft genomen en zij een zo harmonieus mogelijk leven nastreeft en dat zij volgens haar volledig gebroken heeft met het criminele milieu waarin zij verzeild is geraakt en werkt nu om in haar levensonderhoud en dat van haar gezin te kunnen voorzien is niets meer dan een blote bewering en doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar de duurzame relatie met haar partner.

Wat de gezinssituatie van de verzoekende partij betreft, bevat de bestreden beslissing volgende motieven:

“Betrokkene schijnt ook een relatie te hebben met een Belgische, echter hij vraagt geen gezinshereniging met haar aan waardoor redelijkwijze kan gesteld worden dat er geen wettelijke band is en dat betrokkene en de vriendin dit ook niet nastreven. Bij gebrek aan bewijzen betreffende het duurzaam karakter van deze relatie, kan ook niet worden vastgesteld of betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven met haar heeft. Voor zover het wel degelijk over een duurzame en stabiele relatie zou gaan, wordt het evenredig geacht om betrokkene toch het verblijfsrecht te weigeren wegens het gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde. Betrokkene is een volwassene persoon, alsook de vrouw waarmee hij heden samenleeft. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen, noch blijkt dit betreffende de Belgische referentiepersoon. Niets sluit uit dat zij op afstand hun relatie verder zetten en zij met intensief contact via sociale media zeer nauwe contacten bewaren, alsook met occasionele bezoeken van mevrouw aan betrokkene. Voor zover beiden daartoe voldoende gemotiveerd zijn moet dat mogelijk zijn om op die manier de relatie verder te zetten. Ze kunnen er natuurlijk ook voor kiezen samen elders een gezinsleven te starten, dat is een keuze van betrokkene en zijn vriendin zelf.

Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De nabijheid van zijn familie heeft er betrokkene kennelijk nooit kunnen toe bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. In die zin is die familie kennelijk ook niet belangrijk genoeg voor betrokkene zelf om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven zou kunnen hebben. Betrokkene kiest er eigenlijk ook wel voor, door zijn gedrag, zichzelf een goed familiaal leven te ontzeggen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Indien betrokkene dit familiaal leven niet belangrijker acht dan zijn eigen verslaving en er zijn misdadig gedrag niet kan voor laten, waarom zou de Dienst Vreemdelingenzaken betrokkene dan opnieuw een verblijfsvergunning moeten afleveren? De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.”

Eenzijds motiveert de verwerende partij dus dat de verzoekende partij initieel een beschermenswaardig gezinsleven niet aannemelijk maakt, maar de verwerende partij motiveert eveneens met betrekking tot de situatie indien dit wel het geval zou zijn. Zij stelt immers dat in dat het in dat geval evenredig wordt geacht om betrokkene toch het verblijfsrecht te weigeren wegens het gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde. De verwerende partij motiveert dat betrokkene een volwassene persoon is, net de vrouw waarmee zij heden samenleeft, en dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen, noch dat dit blijkt betreffende de Belgische referentiepersoon. Niets sluit volgens de verwerende partij uit dat zij op afstand hun relatie verder zetten en zij met intensief contact via sociale media zeer nauwe contacten bewaren, alsook met occasionele bezoeken van mevrouw aan betrokkene. Voor zover beiden daartoe voldoende gemotiveerd zijn moet dat volgens de verwerende partij mogelijk zijn om op die manier de relatie verder te zetten. Ze kunnen er volgens de verwerende partij natuurlijk ook voor kiezen samen elders een gezinsleven te starten, dat is een keuze van betrokkene en zijn vriendin zelf. De verwerende partij concludeert dat het familiale en

persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In tegenstelling dus tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden beperkt de verwerende partij zich niet tot de vaststelling dat er een gebrek is aan het bewijs van een duurzame relatie. Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt dateert de verklaring van wettelijke samenwoning van na de bestreden beslissing. Hiermee weerlegt de verzoekende partij niet dat het duurzaam karakter van de relatie nog niet was aangetoond op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden heeft de verwerende partij bij het nemen van haar nieuwe beslissing wel degelijk rekening gehouden met de relatie van de verzoekende partij. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen, noch dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, na een toetsing van artikel 43, laatste lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong. Zij meent dat het feit dat zij veroordeeld werd voor een aantal strafbare feiten, niet automatisch inhoudt dat zij niet zou geïntegreerd of verankerd zou zijn, nu ook autochtone Belgen veel zwaardere feiten plegen dan zij en deze wel geïntegreerd en verankerd zijn, zodat een dergelijke motivatie niet kan worden weerhouden. Zij vervolgt dat zij 8 jaar oud was toen zij in België aankwam, zodat zij thans 28 jaar in België verblijft. Door haar leeftijd van 36 jaar kan zij naar eigen zeggen bij een eventuele terugkeer naar Marokko onmogelijk nog gaan studeren, zodat zij enkel aan de slag kan op de arbeidsmarkt, wat niet evident zal zijn, nu zij geen ervaring in een tewerkstelling in Marokko kan voorleggen. Door de krapte op de arbeidsmarkt, zal zij volgens haar hoogstwaarschijnlijk in de werkloosheid terecht komen, zodat haar leeftijd in die zin wel degelijk een hindernis is. Tenslotte stelt de verzoekende partij dat de bewering van de verwerende partij dat zij nog bindingen heeft met haar land van herkomst uitgaat van de veronderstelling dat zij tijdens haar verblijf in België nog regelmatig naar Marokko zou gereisd zijn, iets wat volgens haar geenszins zeker is.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende zeer uitgebreide motivering:

“Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zoals reeds eerder gesteld verblijf betrokkene sinds jaren in België, overeenkomstig het administratief dossier werd betrokkene voor het eerst aangetroffen in België op 4.12.2004 toen hij op heterdaad werd betrapt tijdens een winkeldiefstal, door een huwelijk met een Belgische is hij aan een verblijfsrecht geraakt in 2006. Tot begin 2019 heeft hij steeds regulier verblijf gehad, echter er werd een einde gesteld aan zijn verblijf omwille van redenen van openbare orde. Er kan niet worden ontkent dat betrokkene dus reeds vrij lang in België verblijft, echter hij heeft dit verblijf niet aangewend om te integreren, immers behoudens de taal die hij wel geleerd heeft, kunnen herhaalde inbreuken op de openbare orde bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd. Van een verankering in België, tenzij dan in een misdadig milieu, kan dan ook geen sprake zijn. Vandaar dat zijn jarenlange verblijf in België niet beschouwd wordt als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is intussen 36 jaar, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit een uiterst jonge of hoge leeftijd zou zijn die deze beslissing zou kunnen verhinderen. Van zijn gezondheidstoestand is ons niets negatiefs bekend, vandaar dat deze evenmin een beletsel vormt voor het nemen van deze weigeringsbeslissing. Zijn gezinssituatie werd hierboven en in de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf uitvoerig besproken. Betrokkene heeft inderdaad familie hier en een vriendin waarmee hij samenwonend is. Echter betrokkene heeft allerminst zijn gezins- of familieleven voorop gesteld toen hij tal van feiten pleegde. Het gezinsleven van betrokkene is natuurlijk belangrijk, maar dat belang is niet absoluut wanneer het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde van die aard is dat de Dienst Vreemdelingenzaken genoodzaakt was het verblijfsrecht te beëindigen. Het zou helemaal geen steek houden betrokkene heden reeds opnieuw verblijfsrecht te verlenen, terwijl hij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bijhorend bevel helemaal niet heeft opgevolgd. Voor zover betrokkene er in zou slagen enige tijd weg te blijven van de misdaad en elders een nieuw leven op te bouwen, met reguliere tewerkstelling en een regelmatig leven, sluit niets uit dat hij op een latere datum alsnog gezinshereniging aanvraagt en terugkeert naar Europa, toch voor zover hij een wettelijke band heeft met een Belg of andere persoon die verblijfsrecht heeft in België. Wat betreft betrokkenes

economische situatie steekt evenmin iets in het dossier dat er op zou kunnen wijzen dat mijnheer intussen reguliere economische activiteiten heeft. Gezien hij een aanvraag heeft gedaan als volwassene in functie van zijn moeder, is het overeenkomstig art. 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980, de bedoeling dat betrokkene ten laste is van zijn moeder. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat gezien het type aanvraag, betrokkene geen economische activiteiten heeft. De mate van sociale en culturele integratie van betrokkene kwam eigenlijk ook al aan bod. Betrokkene spreekt de landstalen, heeft familie in België en naar alle waarschijnlijkheid ook vrienden, echter is hij desalniettemin niet echt geïntegreerd gezien hij de waarden en normen die in België gangbaar zijn niet lijkt te onderschrijven. Hij treedt immers keer op keer tal van Belgische wettelijke bepalingen met de voeten. Vandaar dat ook zijn graad van integratie allerminst deze weigeringsbeslissing kan verhinderen. Wat betreft betrokkenes bindingen met het land van herkomst heeft betrokkene zelf verklaart, nav het hoorrecht in het kader van het beëindigen van zijn verblijf in maart 2019, dat hij reeds op 8-jarige leeftijd zijn land heeft verlaten en er geen familie meer heeft. Het betreft hier uiteraard een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. In die zin is het best mogelijk dat betrokkene er nog wel enige familieleden heeft, alsook kennissen. Hij heeft inderdaad jarenlang legaal in België verbleven, niets sluit uit dat hij er regelmatig op vakantie ging en op die manier nog steeds vertrouwd is met de streek waar hij als kind heeft gewoond, de mensen die er wonen, de plaatselijke gebruiken en mentaliteit. Uit diezelfde vragenlijst blijkt alvast dat betrokkene wel degelijk Arabisch spreekt, uit de vonissen blijkt dat hij zijn misdaden o.a. heeft gepleegd samen met landgenoten en/of mensen met dezelfde origine als betrokkene. In die zin zijn er dus ook nog onrechtstreeks banden. Betrokkene draagt ook nog steeds de Marokkaanse nationaliteit. Van betrokkene mag daarom worden verwacht dat hij er zich opnieuw kan vestigen, dat hij er welkom is, dat hij zich kan aanpassen, nieuwe contacten kan aanknopen, nieuwe vrienden kan maken en misschien ook nog wel terecht kan bij een (ver) familielid. Dat dit niet eenvoudig zal zijn, willen wij best aannemen, maar misschien is het niet slecht dat betrokkene op zichzelf is aangewezen, weg van de vrienden in België waarmee hij op het slechte pad is geraakt. In België is hij immers wel steeds goed omringd geweest, had hij steeds een familiaal netwerk om op terug te vallen. Desondanks is hij er niet in geslaagd zich verantwoordelijk te gedragen en zelfstandig een volwaardig leven op te bouwen. Zich in het buitenland moeten vestigen, zou dus wel eens het duwtje kunnen zijn die betrokkene nodig heeft om zich te herpakken, te beseffen wat hij heeft achtergelaten in België en de kans te grijpen om een nieuwe start te maken. Wie weet zet deze nieuwe stap in betrokkenes leven aan tot schuldinzicht, leert hij ook op een eerlijke manier geld te verdienen om voor zichzelf te zorgen en kan hij een eigen gezinsleven opbouwen. Vandaar dat wij menen dat zijn beweerde gebrek aan binding met het land van herkomst of origine, geen bezwaar hoeft te zijn bij het nemen van deze beslissing. Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980"

Uit deze motivering blijkt overduidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf in het Rijk, met haar leeftijd, met haar gezondheidstoestand, met haar gezins- en economische situatie, met haar sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar land van herkomst.

Verzoeker is het duidelijk niet eens met de vaststellingen van de verwerende partij. Het plegen van strafbare feiten betekent volgens haar niet dat er geen sprake is van integratie. De verwerende partij stelt echter niet dat er geen sprake is van integratie, doch wel dat het gaat om een verankering in het misdadig milieu. Met haar vage beweringen weerlegt ze deze motivering niet. Zij brengt niet het minste bewijs aan van het tegendeel.

Zij maakt haar beweringen dat ze bij een eventuele terugkeer naar Marokko onmogelijk nog kan gaan studeren zodat zij enkel aan de slag kan op de arbeidsmarkt en wat niet evident zal zijn nu zij geen ervaring in een tewerkstelling in Marokko kan voorleggen en dat zij door de krapte op de arbeidsmarkt hoogstwaarschijnlijk in de werkloosheid terecht komen zodat haar leeftijd in die zin wel degelijk een hindernis is, evenmin aannemelijk. Ook op dit vlak beperkt zij zich tot een blote bewering. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij Arabisch spreekt, hetgeen een voordeel is.

De verzoekende partij ontkent verder ook niet dat zij mogelijks op vakantie ging naar Marokko en op die manier nog steeds vertrouwd is met de streek waar zij als kind heeft gewoond, de mensen die er wonen, de plaatselijke gebruiken en mentaliteit. Zij stelt enkel dat dat niet zeker zou zijn, maar ontkent het minstens niet formeel. De Raad merkt verder op dat de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij zich al vanaf haar 8 jaar in België zou bevinden wel degelijk heeft meegenomen in haar beoordeling. Opnieuw gaat de verzoekende partij in op de duurzaamheid van haar relatie en het feit dat

zij van oordeel is dat zij actueel geen gevaar voor de maatschappij meer uitmaakt. In deze kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij hiervoor reeds heeft gesteld.

De verzoekende partij betwist dat zij haar relatie kan verder zetten op afstand en dat het in de huidige pandemie niet zeker is dat haar partner haar kan opzoeken in Marokko. Ze meent dat de opmerking dat zij en haar partner er voor kunnen opteren om elders een gezinsleven te starten buiten proportie is. Zo stelt ze dat haar partner in België is geboren en getogen, dat ze hier werkt, dat haar volledige familie in België verblijft en dat ze geen Arabisch spreekt het voor haar onmogelijk maakt om te verhuizen.

De Raad ziet niet in wat kennelijk onredelijk zou zijn aan de vaststelling dat de verzoekende partij en haar partner hun relatie op afstand kunnen verder zetten via intensief contact via sociale media en occasionele bezoeken van de partner. Het gegeven dat er op heden sprake is van een pandemie bemoeilijkt inderdaad het reizen, doch de verzoekende partij gaat er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Los daarvan blijft een dergelijke pandemie niet duren. Van zodra het reizen weer toegelaten zal zijn, kan haar partner haar inderdaad bezoeken. Daarnaast hebben de verzoekende partijen de keuze om hun relatie in Marokko verder te zetten. Het loutere feit dat haar partner hier geboren en getogen is, werkt, haar familie in België heeft en geen Arabisch spreekt, is geen onoverkomelijke hinderpaal om een gezinsleven elders verder te zetten. Dat is een keuze die de partners zelf moeten maken. De verzoekende partij toont niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft gemaakt, gelet op het actueel gevaar voor de openbare orde, disproportioneel is.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht, en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“ Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

In casu werd het verblijfsrecht van verzoeker geweigerd zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

Dat verweerder verwijst naar het verhoor van verzoeker dat heeft plaatsgevonden naar aanleiding van de intrekking van zijn verblijfsrecht en hetwelk dateert van maart 2019, hetzij anderhalf jaar geleden! Dat verweerder er dan ook minstens toe gehouden was om verzoeker recent opnieuw te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen en een onderzoek te doen naar de actuele toestand van verzoeker.

Temeer daar verzoeker nog steeds samenwoont met zijn Belgische vriendin en zij ondertussen een verklaring van wettelijke samenwoning hebben ondertekend! Dat er dan ook geen rekening werd gehouden met het duurzame en stabiele gezinsleven van verzoeker.

In casu heeft verweerder dan ook nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, verweerder hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.

2.2.2. Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

*— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(…)”*

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij de gezinshereniging met een burger van de Unie geweigerd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op de aanvraag gezinshereniging die de verzoekende partij zelf indienden in functie van haar moeder.

De aangevoerde schending van het hoorrecht moet *in casu* dan ook bekeken worden in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid

evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Aangezien de verzoekende partij *in casu* zelf een verblijfsaanvraag heeft gedaan, was het haar eigen verantwoordelijkheid om de verwerende partij op de hoogte te brengen van alle relevante informatie. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij deze mogelijkheid niet heeft gehad. Bovendien maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk welke andere info dan diegene waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing zij nog had kunnen aanbrengen. De verwerende partij heeft wel degelijk rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner. Nogmaals wijst de Raad erop dat de verklaring van wettelijke samenwoning dateert van na de bestreden beslissing, zodat deze geen invloed kan hebben gehad op de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht en artikel 41 van het Handvest dan ook niet aannemelijk.

Voor wat het argument van de verzoekende partij betreft dat betrekking heeft op haar beweerde gezinsleven kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische wettelijke partner, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn partner wonen samen, vormen effectief een gezin en hebben ook effectief een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft actueel een relatie met een Belgische dame met wie hij wettelijk samenwoont, verblijft al 28 jaar in België (waarvan 13 jaar legaal) en heeft al zijn socio-economische belangen in België.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn partner.

Het voorstel van verweerder om via sociale media en 'sporadische bezoeken' een relatie te onderhouden, wanneer verzoeker in Marokko zou verblijven, is dan ook volkomen realistisch en druist in tegen het recht op gezinsleven van verzoeker en zijn partner.

Bovendien is de partner van verzoeker geboren en getogen in België, heeft zij haar werk en familie alhier en spreekt zij geen Arabisch, zodat van verzoekers partner onmogelijk kan verwacht worden dat zij alles achterlaat om zich in Marokko te gaan vestigen.

Temeer daar verzoeker zelf nog nauwelijks banden heeft met Marokko en al sinds zijn 8e jaar in België verblijft.

Dat de bestreden beslissing evenwel enkel opmerkt dat het persoonlijke en familiale belang van verzoeker ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn wettelijke partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wil tenslotte verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ("het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt") geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.3.2. De verzoekende partij herhaalt hetgeen zij reeds in haar eerste middel heeft uiteengezet. De Raad kan dan ook verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat met alle

elementen rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de belangenafweging disproportioneel is. De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven in Marokko verder te zetten. Zij maakt geenszins aannemelijk dat haar partner haar niet zou kunnen volgen, de Arabische taal kan leren en desgevallend werk zou kunnen vinden. Zij kan hoe dan ook steeds naar België terugkeren om haar familieleden te bezoeken. Ook verzoeker die wel degelijk Arabisch spreekt en de Marokkaanse nationaliteit heeft, maakt niet aannemelijk dat hij geen bindingen meer heeft met Marokko die het voor hem onmogelijk zouden maken om zijn leven daar uit te bouwen. Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU